

ДЕТЕЛИНА

БРОЈ 11, GODINA 7.

МАЈ 2012.

Скијање на
Копаонику

Интервју:
Иван Илић

Представа:
Цигани лете у
небо

ТВ манија:
Вампирски
дневници

Шта се читало...

РЕДАКЦИЈА

Издавач: Кабинет информатике

Инцијатор: Драгана Станисављевић, наставник информатике

Редакција

Главни и одговорни уредник: Мања Денкић VII₂

Десна рука уредника: Јована Зиројевић VII₂

Новинари: Виктор Смиљковић VIII₁

Војислав Томашевић VII₂

Нађа Ђорђевић VIII₁

Сарадници: Теодора Андесиљих VII₂

Милица Батинић VIII₄

Анамарија Павловић VIII₄

Координатор: Марија Трнавац, библиотекар

Адреса редакције: Булевар уметности 31, Нови Београд

E-mail: casopis.detelina@gmail.com

ТЕМЕ ОВОГ БРОЈА

АНКЕТА: О школи

3

ИНТЕРВЈУ: Иван Илић

5

КУЛТУРА: Представа „Цигани лете у небо“

10

КУЛТУРА: Књиге

11

ПУТОПИС: Скијање на Копаонику

12

ТВ МАНИЈА: Вампирски дневници

13

ЗАНИМЉИВОСТИ: Имена држава

15

ХУМОР

17

САЈБЕР СТРАНА

19

Волим да идем у школу јер се у њој добро осећам:

1. Да - 49%
2. Не - 53%

Упознат/а сам са правилима понашања и кућним редом у школи:

1. Да - 90%
2. Не - 11%

У школи нас уче да будемо одговорни за своје поступке:

1. Да - 81%
2. Не - 23%

У школи нас подстичу да бринемо о другима:

1. Да - 64%
2. Не - 38%

Понашање наставника у школи, међусобно и у односу са ученицима, јесте уз узајамно поштовање:

1. Да - 71%
2. Не - 33%

О недопустивом понашању ученика у школи отворено се разговара:

1. Да - 67%
2. Не - 37%

У школи нас подстичу на међусобну толеранцију:

1. Да - 75%
2. Не - 29%

О својим школским проблемима најчешће разговараш са:

1. Одељењским старешином - 43%
2. Педагогом - 7%
3. Психологом - 7%
4. Друговима - 55%
5. Родитељима - 52%

У школи нас подстичу на поштовање различитости:

1. Да - 85%
2. Не - 18%

У школи се негују и подстичу сараднички односи:

1. Да - 69%
2. Не - 34%

У школи нас подстичу да слободно изражавамо своје ставове и мисли:

1. Да - 58%
2. Не - 45%

У школи се редовно похваљују позитивни поступци и успех ученика:

1. Да - 73%
2. Не - 31%

У школи се осећам безбедно:

1. Да - 73%
2. Не - 31%

Када имам проблем знам коме треба да се обратим:

1. Да - 75%
2. Не - 28%

У школи нас подстичу да бринемо о уређењу и одржавању школског простора:

1. Да - 77%
2. Не - 27%

Наша земља је потписница Конвенције о дечијим правима:

1. Да - 73%
2. Не - 31%

Твоја права се уважавају:

1. Да - 59%
2. Не - 47%

Иван Илић — тромбониста, композитор, аранжер и диригент Биг бенда РТС-а

Детелина: Како људи постају диригенти?

Иван: Људи постају диригенти тако што неком познатом диригенту буду асистенти. И мене су питали да ли желим да будем диригент и ја сам одговорио да желим и онда сам се на лето 1998. и у децембру 1998. године вратио за Београд, а стицајем околности то је било три месеца пре него што је почело бомбардовање, тачно пред рат.

Детелина: Ви сте пуно путовали. Да ли вам је то помало добра страна посла или вам је то неко морање да бисте постигли да budete велики диригент?

Иван: Не знам да ли су путовања везана само за дириговање. Мислим да је јако важно за људе да путују што више и да је свако путовање један прозор у ново искуство. Драго ми је што путујем и што имам посла и што упознајем друге ствари, друге људе, друге културе, поднебља, културне и историјске догађаје, представе и што имам могућности да своја музичка искуства и своје лично искуство поделим са људима и да такође то исто научим од њих.

Детелина: Чули смо за разне предности вашег посла, да ли има и мана и које су?

Иван: Па има свакако и мана. Оно што је негде најтеже са неке личне стране живота, рецимо да за неке празнике или за распусте, за дечије рођендане, моје рођендане или моје супруге — нисам ту. Не могу тај дан да поделим с њима, али онда одложимо прославу за неки други дан.

Детелина: Када сте били мали је л' сте имали неки сан — обично деца желе да постану нешто одређено — па је л' сте Ви имали неки сан или је дошло све спонтано?

Иван: Па имао сам сан и ево остварује ми се.

Детелина: Да ли сте остали у контакту са неким из основне школе?

Иван: У контакту јесмо и кад год се сретнем са њима увек имамо да поделимо лепе приче, лепа искуства и лепе тренутке да проведемо заједно.

Детелина: Поменули сте децу. Да ли бисте волели да неко од њих крене вашим стопама и да ли већ сад примећујете да неко од њих показује благонаклоност према музици и дириговању?

Иван: Не бих волео своју децу да терам да иду мојим стопама, мислим да ће свако за себе најбоље да испрати свој пут кад испрати свој сан.

Детелина: Да ли је тешко бити диригент? Када гледају концерт многи мисле да диригенти само машу палицом. Да ли је то стварно тешко?

Иван: Суштина диригентског посла могла би да се сведе на полицајца на раскрсници: ако је полицајац на раскрсници довољно свестан саобраћаја који му долази са свих страна, онда он може врло лако да распореди те аутомобиле; ако га оптерети број аутомобила, направиће се гужва и онда ће се осећати затвореним у средини. Диригент је као саобраћајац, ако је оркестар као организовани саобраћај, диригент ће лакше руководити њиме. Са друге стране, колико је способан да својим покретом пренесе идеју о музици коју чује у себи на цео оркестар. Сваки члан оркестра испред себе има ноте које су само за њега. Диригент у својој партитури има све те деонице исписане.

Детелина: Пошто сте студирали на Берклију, да ли је било тешко уписати се, пошто знамо да тамо иду само јако талентовани људи?

Иван: Па не знам да ли је било тешко, изгледа да мени није било, јер знао сам шта желим, знао сам да је то од тренутка када сам чуо да постоји Беркли, некако ми је то име звучало у глави, претпостављам да сам зрачио из себе ту неку енергију да је велика школа. Јако је битно да своје снове држите у животу, да их држите у својој глави и да им дозволите да их универзум препозна, јер та мала антеница која одашиље ваше снове из ваше главе — она се негде ипак скупља и неко скупља све те зраке и та права истинска енергија снова ће је пронаћи.

Детелина: Нисте студирали на српском језику, је л' Вам било тешко да се навикнете на енглески језик?

Иван: Имао сам јако добру професорку енглеског Јану Николић и ишао сам и на курс страних језика; кад год сам имао прилике користио сам енглески. Енглески сам знао доста добро, чак се сећам да када сам уписао школу нису ми тражили тај неки испит енглеског, што ме је јако зачудило.

Детелина: Рекли сте да сте се зачитали? Да ли вам је то хоби и да ли имате још неке хобије осим музике која Вам је „посао“?

Иван: „Посао“ — лепо речено... Волим да читам, али, нажалост, немам пуно времена, јер се, понекад, моје радно време завршава у пет поподне, а некад у десет увече, у два ујутро, у шест ујутро... Замислите када се вратим са пута, можда сам ишао на концерт у Бањалуку који је трајао од осам до десет, али ми треба осам сати да се вратим... Волим да читам разне ствари, романе, историјске ствари, да истражујем по Интернету ствари које ме занимају, стручну, музичку литературу, аналитичке ствари. Трудим се да то све буде заступљено у мом животу и да што шире сагледавам све.

Детелина: Пошто компонујете, како Вам падају на памет све те ноте и композиције?

Иван: Ноте су само графички приказ...

Детелина: Песници пишу много песама, а композитори много композиција. Како постижете да стално стварате нешто ново?

Иван: Мислим да то свако има у себи и питање је само колико је отворен пут до тог центра у себи да може да се осети, да речи почну да излазе песнику кроз руку, а да он уопште није свестан одакле му то долази. Та духовна веза са собом је јако важна и слушање свега што је око нас, што је у нама, слушање својих другара, учитеља, наставника, професора. Свако је ту нешто да нам каже, нешто да подели са нама, да утиче на наш живот на начин који треба да подстакне нашу креативност. Сви смо ми креативна бића способна да унапредимо овај свет много, али је питање колико ћемо себи допустити да то урадимо.

Детелина: Шта се дешава када имате рок да напишете неку композицију, а Ви једноставно немате инспирацију и не стигнете да завршите?

Иван: Ја сам професионалац и зато сам ишао у школу, па сам научио да код себе препознам те канале комуникације, интерне и екстерне, како они функционишу и могу да натерам себе да се искључим из свега што ме оптерећује. Научио сам да исечем нити према стварима које су ми за тај посао неважне и које ми сметају, па да се фокусирам на оно што ми је у том тренутку важно.

Детелина: Када пишете композиције, морате да их свирате да видите како то звучи, па шта више од тога волите да радите?

Иван: Па, и једно и друго, можда мало више да пишем, јер онда целокупну музичку идеју могу да ставим на папир или, као диригент, да пренесем музичарима који својом креативношћу и емотивношћу доприносе да то дело звучи још боље. Када свирам, онда се трудим да неку глобалну идеју музичког дела побољшам и доведем на што бољи ниво.

Детелина: Да ли се дешава да некада одједном добијете инспирацију и седнете да напишете да не бисте заборавили?

Иван: Да, понекад ми побегне тако добра идеја. То се свима дешава, али део фокуса је задржати добру идеју, макар за тренутак, да можеш да је запишеш.

Детелина: Пошто сте са разним људима сарађивали, са ким сте имали најсличнији музички језик, са ким је било најинтересантније?

Иван: Не бих могао да издвојим никога. Трудим се да будем у функцији музичког дела које се заједно ствара и трудим се да са сваким нађем највећи заједнички садржалац.

Детелина: Када сте били млади, да ли сте слушали исту музику као што компонујете или нешто друго?

Иван: Слушао сам свашта и компоновао сам свашта. Када сам почео да пишем музику, био сам још у средњој школи и тада сам писао музику коју сам чуо, а то је,

углавном, била нека класична музика коју сам познавао. Како сам се упознавао са различитим музичким правцима и стиливима, тако сам их асимиловао и додавао у свој музички речник. Данас се трудим да не будем оптерећен музичким стиливима, него да један дан могу да напишем класично дело, други дан забавну музику, затим џез, кантри, рок. Заиста се трудим да то све буде део мог музичког живота.

Детелина: За које сте познате личности радили?

Иван: Радио сам за Тању Бањанин песму која се зове „Игра“ са истоименог албума. Радио сам Ани Станић аранжман за песму „Биоскоп“ који је на последњем албуму „Судар“. Радио сам са Ван Гогом „Нек те тело носи“...

Детелина: Коју врсту музике највише компонујете или волите да слушате?

Иван: Свашта, није то одређена музика.

Детелина: Шта најчешће компонујете?

Иван: Најчешће компонујем џез, али у последње време доста радим песме забавне музике, поп помешан са кантријем, а опет има атмосферу џеза.

Детелина: Шта бисте рекли за крај нашим садашњим и будућим матурантима?

Иван: Чувајте своје снове и допустите им да се остваре.

ПОЗОРИШТЕ

Цигани лете у небо

Режија: Владимир Лазић

Жанр: Мјузикл

Премијера: 7. април 2004,

Позориште на Теразијама

„Младић који се звао Алексеј Максимович Тјешков, син сиромашног радника, сироче које је рано остало без оца, лађар, кувар, певач, скитница и самоук — имао је двадесет и четири године када је доспео у тамницу. Било је то 1892. године. Узевши тада псеудоним под којим га познаје светска литература, Максим Горки у тамници пише своју прву приповетку: *Макар Чудра*. Иако прва, ова приповетка која је „зрело штиво“ и са занатске, и са тематске, и са уметничке стране — послужиће много деценија касније као основ за филм и мјузикл *Цигани лете у небо*. Приповетка је класичан образац „дупле експозиције“. Макар Чудра, Циганин, прича на обали мора, под ветром и таласима, о свом циганском сабратау Лојку Зобару и његовој љубави према лепој Циганки Ради. Макар Чудра је тема за себе, писац га скицира као профил снажне личности, тако да би и он сам могао да буде тема једне приче. Горки даје Макару улогу приповедача да би испричао чудну историју једне љубави. Та историја је занимљив фабулативни рам за широку слику коју писац и његов јунак сликају пред читаоцем. Написана у Тифлису, у стану политичког изгнанника Каљужног, објављена у дневном листу *Кавказ*, она стоји — хронолошки и уметнички — на челу свих изабраних и сабраних дела Максима Горког. Горкијеви Цигани носе у себи елементе романтичарских легенди које, међутим, приповедају пучки приповедачи. Њих аутор среће крај черги, у степама, за време лутања бескрајним просторима своје домовине Русије. У тим се новелама, затим, појављују и ликови скитница — *босјака*, у којима Горки открива високе људске квалитете, специфичну животну филозофију, често изражену у бројним афоризмима и сентенцама. Његови јунаци лишени су друштвених догми и лако прекорачују норме друштвеног понашања, управо зато што не зависе судбински од материјалних добара. Једном речју — они су слободни. Због таквих особина његових новела, Горког су у прво време сматрали представником руског модернизма, док се у вези са његовим ликовима најчешће спомињало Ничеово име.

ПОЗОРИШТЕ

КУЛТУРА

Најзад, несумњиво је једно: новелистички ликови Горког — Макар Чудра и старица Изергил, Лојко Зобар и прелепа Циганка Рада — јесу поносни, смели и снажни људи који су супротстављени понизним, ропским и слабим. Такви ликови, такви људи и такви Цигани, само и могу „да лете у небо“. Земља је за њих претесна.”

УЛОГЕ:

Изергил: Љиљана Стјепановић

Рада: Милена Ражнатовић

Лојко Зобар: Иван Босиљчић

Талимон: Драган Вујић/Милан Тубић

Бубуља: Никола Булатовић/Милан Тубић

Далибог: Милан Антонић

Макар Чудра: Зоран Бабић

Њемчо: Нур Александар Хрњаковић

Данило: Веселин Стијовић

Отац Зобар: Десимир Станојевић

Силађи: Бранко Ћурић

Нонка: Ивана Кнежевић

Светлана: Весна Паштровић

Верочка: Снежана Јерemiћ

Русалина: Ана Симић мл.

Ј.З.

ЧИТАЛИ СМО...

Само да смо заједно

О књизи:

РЕЈЧЕЛ И СТЕФАНИ СУ НАЈБОЉЕ ДРУГАРИЦЕ.

Још од другог разреда делиле су све тајне, добро и зло. Када се у њихово суседство доселила Алисон, Стефани се понадала да би све три могле бити најбоље другарице, јер јој се Алисон заиста свиђа. Али чини се да је двоје друштво, а троје гужва. Може ли се пријатељство спасти?

О аутору:

Џуди Блум је провела детињство у Елизабету, у држави Њу Џерси, смишљајући приче. То чини још увек. За своје двадесет три књиге добила је преко деведесет награда, а оне најдраже доделили су јој најмлађи читаоци. Џуди каже: „Нисам намеравала да напишем још једну књигу о Питеру и Фацу, али моји читаоци су то стално тражили...”

Три метра изнад неба

Велика прича о љубави, о младим, гневним животима који покушавају да се одвоје од тла, да корачају три метра изнад неба...

Момци круже на моторима, суочавају се с искушењима физичке издржљивости, брзине, ризика. Девојке се спремају да сретну мушкарца свог живота. Баби је добра ученица, Степ је насилник; припадници су два различита света, али се на крају заљубљују једно у друго. Баби је непрепознатљива у очима родитеља. Степ открива стране које се убрзо уклапају у слику опасног типа, а у ствари мишићи и насиље крију једну трауму, један неодмршени чвор који баца мрачну сенку на Степов породични живот и на мучну љубавну причу са Баби.

„Три метра изнад неба” је роман о свакодневном животу, истовремено романтична комедија и реалистична драма, врло узбудљива прича о животу младих и њихових родитеља у велеграду.

Ј.З.

Скијање на Копаонику

Скијање на Копаонику је ове године било одржано у периоду од 8. јануара до 15. јануара. Водили су нас наставници Рони и Зоран. На то скијање су ишле три школе са Новог Београда: наша школа „Радоје Домановић“, школа „Краљ Александар I“ и школа „Ђура Стругар“. Били смо смештени у чувеном планинарском дому „Ртањ“, у десетокреветним собама. Соба за девојчице се налазила код пожарног излаза. Соба за дечаке је била на последњем, четвртом спрату. Њихова соба је била јако скучена, готово клаустрофобична, са спуштеним плафоном и десет ниских, обичних и спојених кревета. Скијање је било никад боље. Сунчаних дана је било на претек, а снега, како кажу искусни скијаши, никад више. Првих дана смо се мало уигравали, скијали смо на најближој стази, Малом Караману. Сви су показали одличне скијашке способности, као и друштвене. Одмах смо се уклопили и нашли ново друштво с којим можемо да се дружимо и шалимо. Тако смо једном приликом, док је жичара стајала, жичару (човеку који је задужен да брине да ли је неко пао) отпевали доста забавних песама. За српску Нову годину, иако је био петак тринаести, скијање је било фантастично, ништа се лоше није десило, а увече смо славили и лепо се провели. Тачно у поноћ смо гледали фантастичан ватромет који је небо обојио у много боја. Сви су му се дивили са уздасима, честитали једни другима Нову годину и желели свима све најлепше. Ово скијање је свима остало у сећању као најбоље до тада, зато што је било испуњено добрим скијањем, добрим друштвом и добрим забављањем.

М. Б.
А.П.

Вампирски дневници

Вампирски дневници је америчка тинејџерска хорор серија која се од 10. септембра 2009. приказује на каналу CW. У Србији се од 14. новембра 2011. приказује на телевизији Прва. Серија је урађена по истоименом роману ауторке Ел Џеј Смит. Прва књига је објављена 1991. и до 2011. је изашло шест наставака. Освојила је награду People`s Choices и шест награда Teen Choices. Врло брзо је стекла популарност и култни статус међу млађим генерацијама.

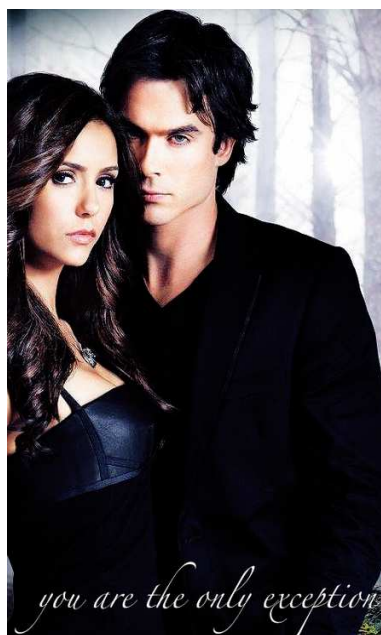
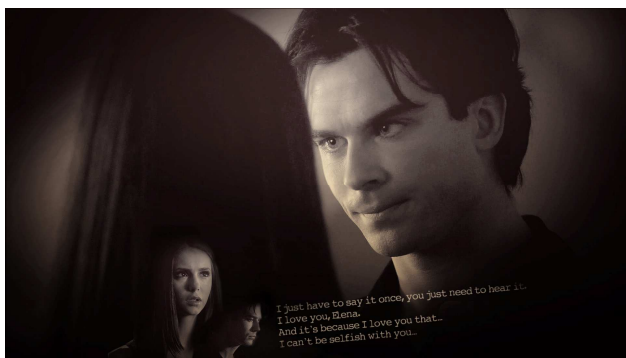
Ликови:

Елена (Нина Добрев) - Лепа и популарна девојка из Мистик Фолса. Родитељи су јој страдали у саобраћајној несрећи и принуђена је да живи са тетком. Још увек се опоравља од тешког периода. Када упозна згодног Стефана, за кога не зна да је вампир, њен живот ће кренути другачијим током. Љубав ће бити обострана. Ипак, пометњу у њихове животе унеће Стефанов брат, вампир Дејмон који ће покушати да освоји њену душу.

Стефан (Тол Весли) - Згодан и шармантан младић који крије да је вампир. Рођен је 1847. године у Мистик Фолсу. Окренуо је леђа окрутном вампирском животу и покушава да живи као други млади људи. Жеђ за крвљу научио је да контролише захваљујући вампирици Лекси Брансон, која постаје његов најбољи пријатељ. Заљубљује се у Елену у којој препознаје своју некадашњу љубав Кетрин.

Дејмон (Ијан Сомерхалдер) - Стефанов брат, такође вампир. И он је веома привлачан и шармантан, али има мрачну страну личности. Потпуна је супротност брату. Дејмон ужива у насиљу и бруталности. Разуме братовљеву опсесију Еленом, јер личи на жену коју је Стефан давно волео, а коју је он желео за себе. Због тога са Стефаном улази у рат за Еленину душу и душе њених пријатеља, породице и становника Мистик Фолса.

Синопсис

Након трагичне погибије родитеља, седамнаестогодишња Елена и њен брат Џереми настављају да живе са помало откаченом тетком Џени у градићу Мистик Фолс у Вирџинији. Елена још увек не може да се суочи са тешком стварношћу, а сасвим малу утеху проналази у друштву пријатеља. Њен живот мења се из корена када се појави zgodни, мистериозни ученик Стефан Салваторе. Обоје ће одмах осетити привлачност и почеће да се зближавају. Елену збуњује Стефаново бизарно понашање, али не слути да он скрива мрачну, смтоносну тајну. Он је вампир.

Ствари се компликују када у град стигне Стефанов старији брат вампир Дејмон кога није видео годинама. Док је Стефан фин, углађен и покушава да води нормалан живот, Дејмон је право оличење зла. Њему посебно смета Стефаново упорно бежање од своје праве вампирске, крвожедне природе. Ипак, њихов однос има дугу историју нетрпељивости, а за све је крива једна жена коју су својевремено, пре неколико векова, обојица волели. Када некадашњу љубав препознају у Елени, започињу борбу за њену душу.

М.Д.

ЗАНИМЉИВОСТИ

ИМЕНА ДРЖАВА

Имена држава дочаравају блиску и далеку прошлост тог народа.

Србија — једно словенско племе звало се Србљи, живели су у сливовима реке Босне и Колубаре

Кина — означава „централну земљу“, место где је започело све за свакога за свагда

Јапан (Нипон или Нихон) — означава место где Сунце излази

Заир — бивши Белгијски Конго потиче од „Нзади“, древног имена велике реке која протиче кроз ту земљу

Кореја — древно краљевство Корео

Иран — земља Аријана, што значи земља аријеваца (племенитих и поштованих)

Ирак — стари назив Месопотамија

Канада — индијанско насеље *Каната*

Бразил — име потиче од дрвета, пореклом из Азије, од ког су добили црвену сукнену боју — бразилиан

Филипини — краљ Филип II Шпански

Чиле — на језику Инка значи *крај света*

Аргентина — „сребрна земља“

Вијетнам — „јужна земља“

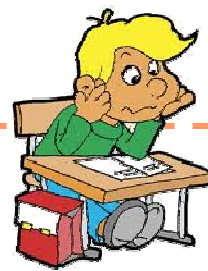
Нигер — „црна земља“

Кипар — купрум — бакар

Имена неких држава су старија него те државе, на пример Египат, Грчка, Македонија. Албанци називају своју земљу Шћиприа, што значи „Земља орлова“ тј. висока земља.

ХУМОР

ШКОЛА

Пошто је почео писмени задатак из математике, наставник каже једном ученику:

-Надам се да те овог пута нећу ухватити да преписујеш.

-И ја се надам, професоре.

-Јеси ли поправио ону јединицу из математике?

-Нисам, била је написана хемијском оловком.

ЈОВИЦА И ПЕРИЦА

Пита Јовица Перицу чекајући да почне концерт групе „U2“ :

-Када почиње цонцерт?

-Па зар ниси видео шта пише на плакату? У два.

Перица: Гледам те нешто па ми је јасно да си луд.

Јовица: На основу чега?

Перица: На основу онога: с ким си, такав си!

РАЧУНАРИ

Чему служи hardware?
Он прима ударце кад software не ради.

Како се крсте хакери?
У име оца, сина и духа светогa ENTER.

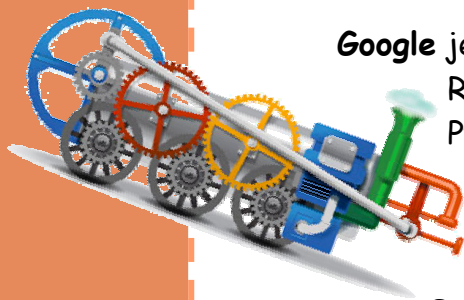
Шта каже програмер када има ружан сан?
ALT + F4.

Извини због непријатног мириса.
Све своје шифре имам истетовиране између ножних прстију.

GOOGLE ЛОГО

Google је имао неколико логоа од њеног преименовања из Bock Rub-a. Садашњи званични Google логотип је дизајнирао Рут Кедар. Компанија такође укључује разне модификације и духовите функције, као што су карикатуре модификације њиховог логоа за употребу за празнике, рођендане познатих људи и велике догађаје, попут Олимпијских игара. Ови специјални логотипи, неки дизајнирани од Дениса Хванга, постали су познати као **Google doodles**. Google логотип користио се од 31. маја 1999. до 5. маја 2010. испуштајући узвичнике претходних логотипа. Ово се још увек користи као секундарни лого.

Google је ове године 15. фебруара честитао Дан државности Србији.

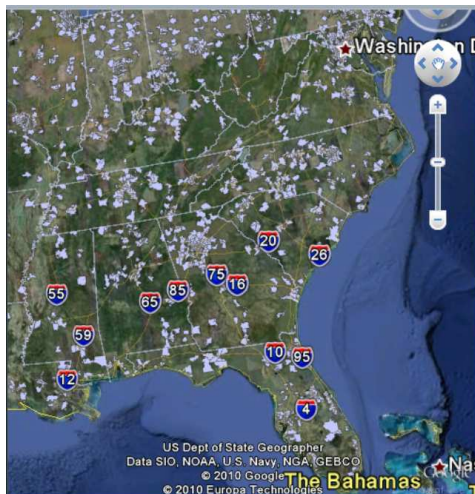

GOOGLE EARTH

GOOLE EARTH је програм који омогућу виртуални 3Д приказ Земљине површине, свемира и мора. Приказ је створен од много различитих сателитских слика које нису из стварног времена, већ су накнадно спојене. Одабрани део Земљине површине је могуће увећавати и откривати и најмање детаље. Могуће је прегледати градове или природне знаменитости.

Због лакшег проналаска жељене локације, у левом делу прозора постоји једноставан претраживач. Треба само уписати назив места, и виртуална Земља се почиње окретати и намештати за приказ тражене локације.

М.Д

**У следећем броју ће
осмаци писати и говорити
о својим догађајима и
искуствима!**